YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (yhden tuomarin kokoonpano)

21 päivänä kesäkuuta 2000 *

Asiassa T-537/93,

Hervé Tromeur, kotipaikka Fuzunec (Ranska), edustajinaan asianajajat C. Larzul ja F. Buffet, Rennes, ja sittemmin asianajaja A. Delanoé, Rennes, prosessiosoite Luxemburgissa asianajotoimisto A. May, 398 route d'Esch,

kantajana,

vastaan

Euroopan unionin neuvosto, asiamiehinään oikeudellisen yksikön virkamies A. M. Colaert, avustajanaan asianajaja M. Núñez Müller, Hampuri, prosessiosoite Luxemburgissa c/o Euroopan investointipankin lakiasiainosaston ylijohtaja A. Morbilli, 100 boulevard Konrad Adenauer,

ja

* Oikeudenkäyntikieli: ranska.

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehenään oikeudellisen yksikön virkamies G. Berscheid, avustajanaan asianajaja M. Núñez Müller, Hampuri, prosessiosoite Luxemburgissa c/o oikeudellisen yksikön virkamies C. Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg,

vastaajina,

jossa kantaja vaatii EY:n perustamissopimuksen 178 artiklan ja 215 artiklan toisen kohdan (joista on tullut EY 235 artikla ja EY 288 artiklan toinen kohta) nojalla korvausta hänelle siitä aiheutuneesta vahingosta, että hän ei voinut myydä maitoa asetuksen (ETY) N:o 804/68 5 c artiklassa tarkoitetun maksun soveltamista maito- ja maitotuotealalla koskevista yleisistä säännöistä 31 päivänä maaliskuuta 1984 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 857/84 (EYVL L 90, s. 13), sellaisena kuin se on täydennettynä asetuksen (ETY) N:o 804/68 5 c artiklassa tarkoitetun lisämaksun yksityiskohtaisista soveltamissäännöistä 16 päivänä toukokuuta 1984 annetulla komission asetuksella (ETY) N:o 1371/84 (EYVL L 132, s. 11), soveltamisen seurauksena,

EUROOPAN YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN (yhden tuomarin kokoonpano),

tuomari: R. M. Moura Ramos,

kirjaaja: hallintovirkamies J. Palacio González,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 28.1.2000 pidetyssä suullisessa käsittelyssä esitetyn,

on antanut seuraavan

tuomion

Asiaa koskevat säännökset

1 Havaittuaan, että yhteisössä tuotetaan liikaa maitoa, neuvosto antoi vuonna 1977 yhteisön maidontuotannon vähentämiseksi maidon ja maitotuotteiden kaupan pitämisestä luopumista ja lypsykarjan tuotannon muuttamista koskevasta palkkiojärjestelmästä 17 päivänä toukokuuta 1977 annetun asetuksen (ETY) N:o 1078/77 (EYVL L 131, s. 1). Siinä säädettiin palkkion tarjoamisesta tuottajille siitä, että he sitoutuivat luopumaan maidon kaupan pitämisestä tai muuttamaan lypsykarjatuotannon lihakarjatuotannoksi viiden vuoden ajaksi.

2 Ylituotanto jatkui vuonna 1983 huolimatta siitä, että useat tuottajat antoivat tällaisen sitoumuksen. Neuvosto antoi tämän vuoksi 31.3.1984 maito- ja maitotuotealan yhteisestä markkinajärjestelystä 27 päivänä kesäkuuta 1968 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 804/68 muuttamisesta neuvoston asetuksen (ETY) N:o 856/84 (EYVL L 148, s. 13). Viimeksi mainitulla asetuksella annetussa uudessa 5 c artiklassa otettiin käyttöön "lisämaksu", joka oli maksettava tuottajien toimittamasta, "viitemäärän" ylittävästä maidosta.

3 Asetuksen N:o 804/68 5 c artiklassa tarkoitetun maksun soveltamista maito- ja maitotuotealalla koskevista yleisistä säännöistä 31 päivänä maaliskuuta 1984 annetussa neuvoston asetuksessa (ETY) N:o 857/84 (EYVL L 90, s. 13) vahvistettiin jokaiselle tuottajalle viitemäärä viitevuoden eli kalenterivuoden 1981 kuluessa toimitetun maidon perusteella kuitenkin niin, että jäsenvaltiot saattoivat

valita tämän vuoden sijasta kalenterivuoden 1982 tai 1983. Ranskan tasavalta valitsi viitevuodeksi viimeksi mainitun vuoden.

4 Eräiden tuottajien asetukseen N:o 1078/77 liittyvästi tekemät maidon kaupan pitämisestä luopumista koskevat sitoumukset kattoivat valitut viitevuodet. Koska nämä tuottajat eivät olleet tuottaneet maitoa näiden vuosien aikana, heille ei pystytty myöntämään viitemäärää eivätkä he siten voineet myydä ollenkaan maitoa maksamatta lisämaksua.

5 Yhteisöjen tuomioistuin totesi asiassa 120/86, Mulder (Kok. 1988, s. 2321; jäljempänä asiassa Mulder I annettu tuomio) ja asiassa 170/86, von Deetzen (Kok. 1988, s. 2355) 28.4.1988 antamissaan tuomioissa asetuksen N:o 857/84, sellaisena kuin se on täydennettynä asetuksen N:o 804/68 5 c artiklassa tarkoitetun lisämaksun yksityiskohtaisista soveltamissäännöistä 16 päivänä toukokuuta 1984 annetulla komission asetuksella (ETY) N:o 1371/84 (EYVL L 132, s. 11), luottamuksensuojan periaatteen loukkaamisen vuoksi pätemättömäksi.

6 Neuvosto antoi 20.3.1989 näiden tuomioiden täytäntöönpanemiseksi asetuksen N:o 857/84 muuttamisesta asetuksen (ETY) N:o 764/89 (EYVL L 84, s. 2). Tämän muutetun asetuksen nojalla annettiin niin sanottu "erityinen viitemäärä" (jota kutsutaan myös kiintiöksi) sellaisille tuottajille, jotka olivat antaneet sitoumuksen maidon kaupan pitämisestä luopumisesta.

7 Tämän erityisen viitemäärän saamiseksi vaadittiin useiden edellytysten täyttymistä. Yhteisöjen tuomioistuin totesi asiassa C-189/89, Spagl (Kok. 1990, s. I-4539) ja asiassa C-217/89, Pastätter (Kok. 1990, s. I-4585) 11.12.1990 antamissaan tuomioissa, että tietyt näistä ehdoista, jotka liittyvät maidon kaupan pitämisestä luopumista koskevan sitoumuksen päättymisajankohtaan, olivat pätemättömiä.

8 Neuvosto antoi näiden tuomioiden jälkeen asetuksen N:o 857/84 muuttamisesta 13 päivänä kesäkuuta 1991 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1639/91 (EYVL L 150, s. 35), josta pätemättömiksi katsotut edellytykset oli poistettu ja jossa kysymyksessä oleville tuottajille myönnettiin erityinen viitemäärä.

9 Yhteisöjen tuomioistuin totesi yhdistetyissä asioissa C-104/89 ja C-37/90, Mulder ym. vastaan neuvosto ja komissio, 19.5.1992 antamassaan tuomiossa (Kok. 1992, s. I-3061; jäljempänä asiassa Mulder II annettu tuomio) yhteisön olevan vastuussa vahingosta, joka tietyille maidontuottajille, jotka eivät voineet myydä maitoa asetuksen N:o 857/84 soveltamisen vuoksi, aiheutui siitä syystä, että he olivat antaneet asetuksessa N:o 1078/77 tarkoitettuja sitoumuksia.

10 Neuvosto ja komissio julkaisivat näiden tuomioiden jälkeen 5.8.1992 tiedonannon 92/C 198/04 (EYVL C 198, s. 4). Toimielimet kertasivat tiedonannossaan ensiksi asiassa Mulder II annetusta tuomiosta seuraavat seikat ja ilmoittivat sitten tälle tuomiolle täyden vaikutuksen antaakseen aikovansa antaa yksityiskohtaiset säännöt siitä, miten nämä korvaukset suoritetaan käytännössä kyseisille tuottajille. Toimielimet sitoutuivat näiden yksityiskohtaisten sääntöjen hyväksymiseen saakka olemaan vetoamatta ETY:n tuomioistuimen perussäännön 43 artiklassa tarkoitettuun vanhentumiseen kaikkien niiden tuottajien osalta, joilla on oikeus korvaukseen. Tämän sitoumuksen ehtona oli kuitenkin, että oikeus vahingonkorvaukseen ei ollut vielä vanhentunut tiedonannon julkaisemispäivänä tai silloin, kun tuottaja oli esittänyt sitä koskevan vaatimuksen jommallekummalle toimielimelle.

11 Neuvosto antoi 22.7.1993 tietyille maidon ja maitotuotteiden tuottajille, jotka eivät ole voineet tilapäisesti harjoittaa toimintaansa, tarjottavasta hyvityksestä asetuksen (ETY) N:o 2187/93 (EYVL L 196, s. 6). Asetuksessa säädetään kiinteän hyvitystarjouksen tekemisestä sellaisille tuottajille, joille on aiheutunut tietyin edellytyksin asiassa Mulder II annetussa tuomiossa tarkoitettujen asetusten soveltamisen vuoksi vahinkoa.

Riidan perustana olevat tosiseikat

12 Fuzunecissä (Ranska) maanviljelijänä toimiva kantaja sitoutui asetuksen N:o 1078/77 mukaisesti muuttamaan lypsykarjatuotantonsa lihakarjatuotannoksi. Sitoumuksen voimassaolo päättyi 15.11.1983, ja kantaja ei ole sen jälkeen tuottanut maitoa.

13 Kantaja ilmoitti Finistèren prefektille 6.10.1988 lähettämässään kirjeessä olevansa tyytymätön maitokiintiöiden käyttöönoton jälkeiseen tilanteeseensa. Hän totesi myös, ettei hän voinut tuottaa maitoa kiintiöittä hänelle siitä aiheutuvien kestämättömien taloudellisten seurausten takia.

14 Kantaja vaati 20.2.1992, että hänelle myönnettäisiin viitemäärä asetuksen N:o 1639/91 mukaisesti. Kansalliset viranomaiset hylkäsivät 30.9.1992 tekemällään päätöksellä hakemuksen liian myöhään esitettynä. Kansalliset viranomaiset eivät ole koskaan myöntäneet kantajalle viitemäärää.

15 Kantaja teki asetuksen N:o 2187/93 voimaantulon jälkeen hakemuksen komissiolle siksi, että hänelle tehtäisiin tämän asetuksen mukainen hyvitystarjous. Tämä hakemus hylättiin sillä perusteella, että, toisin kuin asetuksessa edellytettiin, kantajalle ei ollut myönnetty lopullista viitemäärää.

Asian käsittelyn vaiheet ja asianosaisten vaatimukset

16 Kantaja nosti 12.10.1993 tämän kanteen.

17 Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin lykkäsi 12.11.1993 tekemällään päätöksellä oikeudenkäyntiä, kunnes yhdistetyissä asioissa C-104/89 (Mulder ym. v. neuvosto ja komissio) ja C-37/90 (Heinemann v. neuvosto ja komissio) on annettu lopullinen päätös.

18 Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa 30.9.1998 toimitetun epävirallisen asianosaisten kuulemisen jälkeen yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen laajennetun neljännen jaoston puheenjohtaja määräsi 10.2.1999 antamallaan määräyksellä, että kysymyksessä olevassa asiassa oikeudenkäyntiä jatketaan.

19 Asia siirrettiin kolmen tuomarin kokoonpanossa toimivan jaoston käsiteltäväksi 6.7.1999 tehdyllä päätöksellä.

20 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin (neljäs jaosto) päätti esittelevän tuomarin kertomuksen perusteella aloittaa suullisen käsittelyn ilman edeltäviä asian selvittämistoimia ja pyysi kantajaa vastaamaan kirjallisesti tiettyihin kysymyksiin.

21 Neljäs jaosto siirsi asian ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 14 artiklan 2 kohdan ja 51 artiklan perusteella tuomari Moura Ramosille yhden tuomarin kokoonpanossa tapahtuvaa asian käsittelyä varten.

22 Asianosaisten lausumat ja vastaukset ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen esittämiin suullisiin kysymyksiin kuultiin 28.1.2000 pidetyssä istunnossa.

23 Kantaja vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— velvoittaa vastaajat maksamaan hänelle vahingonkorvauksena 1 299 643,76 Ranskan frangia (FRF) 8 prosentin vuotuisine korkoineen 19.5.1992 lukien ja

— velvoittaa vastaajat vastaamaan kaikista oikeudenkäyntikuluista.

24 Vastaajat vaativat, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— hylkää kanteen ja

— velvoittaa kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Asiakysymys

Asianosaisten väitteet ja niiden perustelut

25 Kantaja väittää hänelle aiheutuneen vahinkoa siksi, että hänelle ei myönnetty viitemäärää yhteisöjen tuomioistuimen asiassa Mulder I annetussa tuomiossa pätemättömäksi toteaman asetuksen N:o 857/84 soveltamisen seurauksena. Yhteisöjen tuomioistuin totesi myös vielä asiassa Mulder II antamassaan tuomiossa, että asetuksella loukataan sellaisten maidontuottajien perusteltua luottamusta, jotka olivat sitoutuneet luopumaan maidon kaupan pitämisestä tai muuttamaan lypsykarjatuotannon lihakarjatuotannoksi ja jotka aikoivat aloittaa näiden sitoumusten voimassaolon päätyttyä maidontuotannon uudelleen. Neuvosto ja komissio olivat tällaisessa tilanteessa vastuussa näin aiheutettujen vahinkojen korvaamisesta.

26 Kantaja kiistää tältä osin vastaajien väitteen, jonka mukaan hän olisi luopunut maidontuotannosta vapaaehtoisesti. Hän toteaa tosiasiallisesti hakeneensa asiassa Mulder I annetun tuomion jälkeen 6.10.1988 Finistèren prefektiltä viitemäärän myöntämistä, mikä osoitti, että hän halusi tuottaa maitoa.

27 Kantaja on vedonnut vahingonkorvauksen määrän laskemiseksi oikeuskäytäntöön, jonka mukaan korvattava vahinko koostuu toisaalta niiden tulojen, jotka kantaja olisi saanut, jos asiat olisivat sujuneet normaalisti, 1.1.1984 ja 29.3.1989 välisenä ajanjaksona suorittamistaan maidontoimituksista, jos hänellä olisi ollut kiintiö (hypoteettiset tulot), sekä toisaalta niiden tulojen, jotka kantaja tosiasiallisesti sai mahdollisesta korvaavasta toiminnasta (vaihtoehtoiset tulot). Kantaja arvioi vahingon määräksi 1 299 643,76 FRF, joka vastaa kantajan maidontuotannon muuttamisesta maksettavan palkkion määrittämisen perusteeksi otettua vuosittaista maitomäärää eli 156 509 litraa kerrottuna maidon keskilitrahinnalla eli 2 FRF:lla, mikä tekee 5 vuoden ja 3 kuukauden osalta 1 643 344 FRF, josta on vähennettävä kantajan korvaavasta toiminnasta saamat 343 701,24 FRF.

28 Kantaja lisää, että hänen aloittamansa korvaava toiminta eli naudanlihatuotanto osoittautui taloudelliseksi katastrofiksi, koska naudanlihan hinta on laskenut vuodesta 1984 lähtien, kun taas maidon hinta on kaksinkertaistunut sen jälkeen.

29 Sitä paitsi vaatimus ei ole vanhentunut, koska toimielimet ovat sitoutuneet antamaan täyden vaikutuksen asiassa Mulder II annetulle tuomiolle niiden tuottajien osalta, joille on aiheutunut vahinkoa sen vuoksi, että he eivät ole voineet saada viitemäärää vuodesta 1984 alkaen.

30 Vastaajat väittävät ensinnäkin, että kantajan vaatimus ei ole perusteltu, ja toiseksi, että se on suurelta osin vanhentunut, ja kolmanneksi, että sen vahingon määrä, jonka kantaja väittää kärsineensä, on liian suuri.

Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

31 Yhteisö on EY:n perustamissopimuksen 215 artiklan toisessa kohdassa (josta on tullut EY 288 artiklan toinen kohta) tarkoitetun sopimussuhteen ulkopuolisen vastuun perusteella vastuussa toimielinten aiheuttamista vahingoista ainoastaan, jos kaikki seuraavat edellytykset täyttyvät: toimielinten toiminta on ollut lainvastaista, vahinko on tosiasiallisesti syntynyt ja lainvastaisen toiminnan ja aiheutuneeksi väitetyn vahingon välillä on syy-yhteys (yhdistetyt asiat 197/80—200/80, 243/80, 245/80 ja 247/80, Ludwigshafener Walzmühle ym. v. neuvosto ja komissio, tuomio 17.12.1981, Kok. 1981, s. 3211, 18 kohta ja yhdistetyt asiat T-481/93 ja T-484/93, Exporteurs in Levende Varkens ym. v. komissio, tuomio 13.12.1995, Kok. 1995, s. II-2941, 80 kohta).

32 Niiden tuottajien aseman osalta, jotka ovat antaneet sitoumuksen maidon kaupan pitämisestä luopumisesta, on todettava, että yhteisön vahingonkorvausvas-

tuu on syntynyt jokaista sellaista tuottajaa kohtaan, jolle on aiheutunut korvattavissa olevaa vahinkoa siitä, että hän ei ole voinut toimittaa maitoa asetuksen N:o 857/84 soveltamisen vuoksi (asiassa Mulder II annetun tuomion 22 kohta).

33 Tämä vastuu perustuu siihen, että niiden tuottajien, joita on yhteisön toimenpiteellä kannustettu yleisen edun vuoksi ja palkkiota vastaan keskeyttämään maidon myynti tietyksi rajalliseksi ajanjaksoksi, perusteltua luottamusta maidon kaupan pitämisestä luopumisesta antamansa sitoumuksen väliaikaisuuteen on loukattu (asiassa Mulder I annetun tuomion 24 kohta ja em. asia von Deetzen, tuomion 13 kohta). Luottamuksensuojan periaate ei kuitenkaan estä sitä, että tuottajalle asetetaan lisämaksujärjestelmän kaltaisella järjestelmällä rajoituksia sen vuoksi, että hän ei ole myynyt maitoa tiettynä ajanjaksona ennen kyseisen järjestelmän voimaantuloa syistä, jotka eivät liity hänen sitoumukseensa maidon kaupan pitämisestä luopumisesta (asia T-1/96, Böcker-Lensing ja Schulze-Beiering v. neuvosto ja komissio, tuomio 13.1.1999, Kok. 1999, s. II-1, 41 kohta).

34 Kantaja vetoaa siihen, että hänelle oli lainvastaisesti jätetty myöntämättä viitemäärä 1.1.1984 ja 29.3.1989 väliselle ajalle ja että tämä johtui asetuksen N:o 857/84 soveltamisesta. Siten tällä toimenpiteellä petettiin hänen perusteltu odotuksensa voida aloittaa uudelleen maidontuotanto maidontuotannon muuttamista koskevan ajanjakson päätyttyä.

35 Nyt esillä olevassa asiassa on syytä tutkia aluksi, onko kantajan väitteet, joihin hän perustaa vahingonkorvausvaatimuksensa, näytetty toteen erityisesti siltä osin kuin kyse on siitä, ovatko toimielimet toimineet lainvastaisesti, ja siitä, onko vahinko tosiasiallisesti syntynyt.

36 Tältä osin on todettava, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan ensi sijassa sen asianosaisen, joka vaatii yhteisöltä vahingonkorvausta, tehtävänä on esittää riittävät todisteet siitä, että vahinko, johon hän vetoaa, on aiheutunut, ja näyttää toteen vahingon laajuus sekä se, että tämän vahingon ja yhteisön toimielinten

moitittavan menettelyn välillä on syy-yhteys (ks. esim. asia C-401/96 P, Somaco v. komissio, tuomio 7.5.1998, Kok. 1998, s. I-2587, 71 kohta).

37 Ensinnäkin on todettava, että kantaja ei ole aloittanut maidontuotantoa uudelleen maidontuotannon muuttamista koskevan ajanjakson päätyttyä 15.11.1983 siitä huolimatta, että asetus N:o 857/84 tuli voimaan vasta 1.4.1984 ja että hänellä oli edelleen lypsylehmiä (ks. em. 6.10.1988 lähetetty kirje).

38 Vaikka kantaja väittää olleensa yhteydessä Ranskan viranomaisiin vuodesta 1984 maidon tuotannon uudelleenaloittamistarkoituksessa, on todettava, että hän on hakenut viitemäärän myöntämistä vasta 20.2.1992 eli asetuksen N:o 1639/91 voimaantulon jälkeen. Lisäksi asiakirjoista ja yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjallisiin kysymyksiin annetuista vastauksista käy ilmi, että kantaja oli jättänyt vaatimatta viitemäärää kyseisessä asetuksessa säädetyssä määräajassa tiedonpuutteen takia, mistä hän syyttää ranskalaisia viranomaisia.

39 Kantaja ei ole myöskään näyttänyt ryhtyneensä mihinkään sellaisiin toimenpiteisiin, joiden perusteella hänen voitaisiin päätellä aikoneen aloittaa maidontuotanto uudelleen maidontuotannon muuttamista koskevan ajanjakson päätyttyä. Nimittäin ainoat asiakirja-aineistoon liitetyt asiakirjat eli kirjeet, joissa hän ilmoittaa ranskalaisille viranomaisille halustaan aloittaa maidontuotanto uudelleen, on laadittu aikaisintaan 6.10.1988, eikä niillä voida siten näyttää toteen kantajan aikoneen aloittaa maidontuotanto uudelleen maidontuotannon muuttamista koskevan sitoumuksen voimassaolon päätyttyä vuonna 1983.

40 Tällaisessa tilanteessa kantaja ei voi väittää, että hänellä olisi ollut sellainen perusteltu luottamus mahdollisuuteen aloittaa maidontuotanto uudelleen, mikä sitten olisi petetty kysymyksessä olevalla yhteisön lainsäädännöllä.

41 Vaikka on totta, että kantaja on hakenut viitemäärän myöntämistä vuonna 1992, hän ei voinut väittää perustellusti luottaneensa siihen, että hän voi aloittaa maidontuotannon uudelleen milloin tahansa tulevaisuudessa. Talouden toimijat eivät nimittäin voi yhteisten markkinajärjestelyiden alalla, kun näiden järjestelyjen tavoitteena on jatkuva sopeutuminen muuttuviin taloudellisiin tilanteisiin, perustaa perusteltua luottamustaan siihen, etteivät markkinapolitiikan tai rakennepolitiikan alaan kuuluvista säännöistä mahdollisesti johtuvat rajoitukset koskisi niitä (ks. yhdistetyt asiat 424/85 ja 425/85, Frico, tuomio 17.6.1987, Kok. 1987, s. 2755, 33 kohta; asiassa Mulder I annetun tuomion 23 kohta; em. asia von Deetzen, tuomion 12 kohta ja em. asia Böcker-Lensing ja Schulze-Beiering v. neuvosto ja komissio, tuomion 47 kohta).

42 Edellä esitetystä seuraa, ettei yhteisö ole vahingonkorvausvastuussa kantajaa kohtaan sen vuoksi, että hänen asiassaan on sovellettu asetusta N:o 857/84, eikä ole tarpeen tutkia, täyttyisivätkö muut sellaista vastuuta koskevat edellytykset.

43 Näin ollen vanhentumista koskevaa kysymystä ei myöskään ole tarpeen tutkia.

44 Kaikesta edellä olevasta seuraa, että kanne on hylättävä.

Oikeudenkäyntikulut

45 Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 87 artiklan 2 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska kantaja on hävinnyt asian ja koska neuvosto ja komissio ovat vaatineet oikeudenkäyntikulujensa korvaamista, kantaja on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN
(yhden tuomarin kokoonpano)

on antanut seuraavan tuomiolauselman:

1) **Kanne hylätään.**

2) **Kantaja velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.**

Julistettiin Luxemburgissa 21 päivänä kesäkuuta 2000.

H. Jung
kirjaaja

R. M. Moura Ramos
tuomari